

Борис прави още няколко крачки напред и спира над дълбоката бездна.

Ирина идва до него.

- А защо не дойдеш и ти?... Ще работиш и следваш в университета.

- Ти знаеш защо.

- Защото човек се чувства добре само там, където може да спечели пари, така ли? - усмихва се горчиво Ирина.

- Да! Не съм глупак да напусна "Никотина"!

Ирина се замисля няколко мига. След това отново се обръща към него:

- И какво ще ти донесе "Никотина"?... Ще станеш майстор... директор на склад... Най-много експерт-в някоя тютюнева фирма. Ще стигнем до тях с нежизненична и убийствена работа, с угодиничество и влачение по корем.

Борис мълчи и вглежда в далечината.

Под него се стече градът.

- Но може би ще успееш....- съчувствено добавя Ирина.

- Ще видим!

II

Търкулва се камък, втори, трети...

Потича надолу поток от разбести камънаци.

Свлича се каменната лавина.

III

И изведнъж всичко заглъхва.

Борис и Ирина излизат на равното.

Зад тях, остават да стърчат скалите.

Ирина се спира.

- Ще се видим ли утре?

- Може... - отвърща и разсеяно Борис - в пет, при параклиса.